

[Ole Bernt Henriksen]

lykke med formandshvervet – hvem der så ellers får det.

Jeg vil godt gøre et par bemærkninger til ministerens svar. Den første er, at jeg nok ville være nogen betænkelighed ved, at vi gav os til at blande os i arbejdstiden i andre lande. Det forholder sig jo nemlig sådan, at det allerede her i Danmark er højest tvivlsomt, om regeringen bør blande sig i forhandlingerne mellem arbejdsmarkedets parter. Jeg kan nok have lidt svært ved at overskue konsekvenserne af, at EF giver sig til at gøre det i lande, som jeg ikke kender, og hvor det måske kan komme til at gribe ganske uheldigt ind i forhandlingerne på arbejdsmarkedet.

Den anden bemærkning var, at udenrigsministeren med en beskedenhed, der selvfølgelig er berettiget, sagde, at vi naturligvis ikke kan løse problemerne i løbet af det halve år, hvor Danmark har formandskabet, og det er der vel heller ikke nogen der egentlig har drømt om. Men jeg vil gerne holde fast i den tanke, om vi ikke i løbet af vores formandskabsperiode kunne bidrage til at udbrede forståelsen af, at det faktisk kun er De Forenede Stater, Japan og EF, der sammen kan afslutte den nuværende verdenskrise. Det, der skete, da Roosevelt blev præsident i De Forenede Stater og lavede sin New Deal, var jo, at den amerikanske præsident sagde: nu må forbundsregeringen, der hidtil havde spillet en meget lille rolle, spille en meget klart defineret rolle, som bl.a. bestod i, at han gav amerikanerne tillid til fremtiden. Det medførte, at De Forenede Stater bidrog til, skal vi sige efterhånden at gøre krisen til at leve med, fordi der var håb på den anden side.

Det kan ikke nytte noget, at vi venter, at Gud eller andre højere magter skal løse problemer, som kun vi skal, og det forholder sig jo i hvert fald således, at Vorherre kun hjælper den, der hjælper sig selv.

En afsluttende bemærkning skal være, at jeg tror, at en løsning på vores energiproblemer ligger i at få sat gang i den økonomiske vækst. Det forholder sig jo nemlig således, at det kun er ved at købe nye biler, at vi kan reducere benzinforsbruget, og at det kun er ved at bygge nye huse, skabe en ny boligstruktur i hele Vesteuropa, at vi kan komme ned på den tredjedel til opvarmning, som nogle af vores planer forudsiger.

Derfor vil jeg på det konservative folkepartis vegne sige følgende: vi har et ansvar i Europa, men det kunne være, vi skulle prøve at føre den type økonomisk politik, som det konservative folkeparti gerne vil føre i Danmark, i hele Europa.

Christophersen (V):

Jeg vil sige tak til ministeren for hans svar på nogle af de hovedområder, der har præget debatten. Det overraskede mig ikke, men jeg synes, det er nyttigt, at vi får bekræftet, at der er et meget stort flertal her i Folketinget, som har den opfattelse, at det må være omfanget af Fællesskabets foranstaltninger og aktiviteter, som afgør, hvilket behov Fællesskabet har for indtægter. Det er et fornuftigt princip, og jeg er glad for, at regeringen også i den forstand er indstillet på at leve op til 30. maj-mandatet. Jeg nævnte det ikke i min første tale, men det er klart, at det bliver jo en væsentlig arbejdsopgave at videreføre arbejdet med det mandat og etablere det, som vi nu er enige om at kalde andre politikker. Jeg skal ikke vende tilbage til, hvad jeg sagde om, hvilke former det kunne antage.

Jeg er også glad for, hvad ministeren sagde vedrørende arbejdsløshedsbekæmpelsen, ikke forstået sådan, at jeg har ændret min opfattelse af den europæiske martspakke, men jeg forstod på ministeren, at man i og for sig først og fremmest følte sig forpligtet af, hvad Det europæiske Råd havde vedtaget sidste gang. Det er, synes jeg, nok så tilfredsstillende, for hvis man virkelig skulle gøre noget ved ledigheden på europæisk plan, skulle man selvfølgelig over i en langt mere ambitiøs tankegang, som man ikke kan nå at realisere på 6 måneder. Men jeg vil dog alligevel gerne have lov til at fremføre den.

En del af forklaringen på, at Det europæiske Fællesskab i 1950'erne og 1960'erne blev den store motor i den europæiske økonomi, var jo, at Fællesskabet i sig selv ved sin etablering fremkaldte enorme strukturelle forandringer i europæisk økonomi: gennem nedtrapning af toldskrænker og afvikling af restriktioner, total omlægning og harmonisering af landbrugspolitikken tvang man bogstaveligt talt væsentlige dele af europæisk erhvervsliv ind i en omstillingsproces, som fremkaldte meget betydelige investeringer, fremkaldte meget betydelige forandringer i selve samfundsstrukturen og dermed blev en